Annus I. - Vol. I. Die 15 Iulii 1909 Num. 13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. GUSTAVUM IOSEPHUM WAFFELAERT, EPISCOPUM BRUGENSEM, DE EDITIS MEDITATIONIBUS THEOLOGICIS GALLICE CONVERSIS.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — *Meditationes theologicas*, quae a te latine conscriptae iam in Collationibus Brugensibus prodierunt, easdem mox, ut nuntias, editum iri conversas gallice, Nobis quidem pergratum est. Ita tuus iste labor, quum clero plurimum profuerit, proderit etiam eruditioribus e populo; quibus quidem expedit christiana dogmata eorumque nexum altius nosse, quo catholicam fidem et constantius retineant, et cum vitae sanctimonia felicius coniungant, et ab impugnationibus validius defendant. Nos autem non modo id consilii vehementer probamus, sed, ut constet etiam opus tuum magni a Nobis fieri, damus libenter, ut in Nostro nomine appareat: frugiferum vero ipsum esse, uti cupimus, velit, precamur, Deus. Cuius auspicem munerum, ac testem benevolentiae Nostrae, tibi, venerabilis Frater, tuoque gregi apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XVII iunii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

II

AD R. P. DESIDERATUM CASTELAIN, PRAEFECTUM PROVINCIAE PARISIENSIS SODALITATIS ALPHONSIANAE, PROPTER OBLATA VOLUMINA EX OPERIBUS ACHILLEI DESURMONT EDITA.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Accepimus, quae tu egregio viro, sodali tuo, Francisco Xaverio Reuss mandaveras ut Nobis

traderet volumina, ad hanc diem, te curante, edita ex operibus Achillei Desurmont; sena scilicet, quae de vita christiana sunt; bina, quae de caritate sacerdotali: ac scito, Nobis cum tuum hoc officium, tum ipsum maxime munus placuisse. Etenim inter eos, qui nostrâ memoriâ sempiternam hominum salutem dicendo scribendo quaesiverunt, clarum nomen istius est auctoris: qui ubertate ingenii, copia doctrinae, studio divinae gloriae praeditus, vestigiis sanctissimi patris sui legiferi Alphonsi felicissime institit; cuius quidem doctrinas, quoad vixit, magno cum lucro animarum illustravit. Itaque non solum familiae Alphonsianae, cuius provinciam Gallicam diu gubernavit, insigni fuit emolumento, sed etiam multo latius profuit Ecclesiae; quum et per Galliam fere omnem alibique crebras ad utrumque clerum, exercendi spiritus causâ, conciones habuerit, et graves subinde libros de rebus asceticis ac de theologia pastorali confecerit. Horum omnium editionem adornare librorum, quos vel iam ipse vulgavit, vel in suis scriniis reliquit, id quod tu facis, optimum consilium fuit; recte enim speras, uberes inde in commune sequuturos fructus. Quare tibi, dilecte fili, et alteri sodali, cuius opera sollertiaque in hoc negotio uteris, gratias non mediocres agimus; vobisque, auspicem divinorum munerum, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIX iunii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

III

AD R. P. D. FRANCISCUM CICERI, EPISCOPUM PAPIENSEM, OB CELEBRATAM SYNODUM DIOECESANAM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Pietatis et obsequii significatio, quam tu clerusque tuus, quum synodum dioecesanam celebraretis, Nobis dedistis per communem epistolam, consentanea plane fuit ei tantae necessitudini, qua vos cum Vicario Iesu Christi coniunctos esse scimus. Equidem habebamus certum, quae Nos proximo tempore, vel homines sacri ordinis exhortando ad custodiam officii, vel errores teterrimos recentiorum damnando, ediximus, iis vos magna obtemperaturos et voluntate et fide. Sed tamen hoc Nobis animi vestri testimonium vehementer placuit: in quo exhibendo, commode vos memoriam revocastis sanctissimi Ticinensium Episcopi, Theodori; cuius profecto in Apostolicam Sedem mirifice observantia ac studium eluxit. Ipse igitur patronus caelestis, quemadmodum, credimus, in primis ope sua fecit, ut integram ista

dioecesis retineret laudem sentiendi agendique ad praescripta Romani Pontificis; sic, precamur, faciat in posterum, vobisque maxime copiam divinorum munerum conciliet. Quorum Nos auspicem eandemque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis Frater, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIX Iunii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

HOMILIA

SS. D. N. PII PP. X HABITA INTER SACRUM SOLEMNE, POST RELATOS IN SANCTORUM CAELITUM ALBUM BB. VIROS, IOSEPHUM ORIOL ET CLEMENTEM MARIAM HOFBAUER, XIII CAL. IUN. ANNO MCMIX.

Venerabiles Fratres, dilecti filii. — Ad hodiernam celebritatem Christi se caelo inferentis ea verba maxime pertinent, quae, quasi *epinicia*, divinis laudibus permiscentur: *Ascendens in altum, captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus* (Eph. IV, 8). Quibus verbis, et suffecta veteri servituti libertas filiorum Dei, et addita dona sanctitatis efferuntur. Duplici hac sorte Deus frui voluit Sponsam suam, adhibita identidem opera illorum, *quos praescivit, et praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui* (Rom. VIII, 29). Quid enim est aliud captiva ducta captivitas, nisi a peccati servitute liberatio? Quid vero sancti homines impensiore studio curarunt, quam ut a cervicibus iugum servile deiicerent, vel daemonum fraudibus vel suis cuique cupiditatibus impositum? Satis esto duos immortales contueri Viros, qui divina Providentia sic disponente, modo in sanctorum caelitum album per ministerium Nostrum relati sunt. Compertum est enim, quot ex Orci faucibus eripuerit Barcinonense decus, Iosephus Oriol, cuius magnitudo caritatis, quum in ceteris miseriis relevandis, tum vero maxime in sanandis animis patuit. Nec minus id praestitit Alphonsianae familiae amplificator illustris, Clemens Maria Hofbauer, qui et exemplo adolescentiae suae per corruptae aetatis pericula ductae, et frugiferi deinde sacerdotii labore id potissimum egit, ut solutos culpae nexibus duceret ad altiora captivos.

Ascendens autem Christus in altum, humanam naturam non modo vinculis expedivit, sed supernae gratiae donis cumulavit. *Accipietis*, inquit, *virtutem supervenientis Spiritus sancti in vos* (Act. I, 8). Exinde *renovata est facies terrae;* in novo quasi caelo sancti discurrerunt ignes, dati in lucem gentium; hoc est mirae virtutis homines, in quibus *sapientiae et*

intellectus, consilii et fortitudinis, scientiae et pietatis dona eminerent. Iam, si *Christi ascensio nostra provectio est*, ut habet S. Leo Magnus (Serm. I, de ascens. Dñi), interest plurimum videre, quam sibi viam illi muniverint, qui cum ipso ascenderunt. Nullam certe dubitationem habet quod Augustinus affirmat: *Cum Christo non ascendit superbia, non avaritia, non luxuria* (Serm. II, de ascens. Dñi). Contra vero *assument pennas sicut aquilae* (Isai. XL, 31), qui eorum, quos hodie colimus, animi demissionem, humanarum rerum contemptum, vitae integritatem fuerint imitati, hoc maxime tempore quum *homo peccati, filius perditionis... adversatur, et extollitur supra omne, quod dicitur Deus* (II Thess. II, 4); quum tum alte defixa in animis est *radix omnium malorum cupiditas* (I Tim. VI, 10); quum commune est in societate hominum, res omnes quaestu aut voluptate, non iustitia aut honestate, metiri. Quamobrem, si sua cuique salus, si publicum bonum, si catholici nominis honos cordi est, *imitari ne pigeat quos celebrare delectat* (S. Aug. XLVII, de Sanctis).

Tu vero, clementissime Deus, per exoratos a Nobis novos Caelites, quos tuo sancto replesti Spiritu, da gratiae robur, ut eorum vestigia sequamur, aemulemur caritatem ceterasque virtutes, eundem animum induamus, quo ipsi sanae doctrinae Ecclesiaeque libertatis ac iurium impavidi propugnatores exstiterunt. Da ut ad meliora consilia se referant captivi quamplurimi, qui, *quasi velamen habentes malitiae libertatem* (I Petr. II, 16), haud meminerunt quae, Te auctore, scripta sunt: *Ubi Spiritus Domini, ibi libertas* (II Cor. III, 17); atque etiam: *Ecce, qui elongant se a te, peribunt* (Ps. LXXII, 27). Nos vero, et Nobiscum facientes, tutare ab hostium insidiis; largire ut ex profectu sanctarum ovium solatia percipiamus; Petri naviculam, infirmitati Nostrae commissam, et omnes in ea congregatos dirige ad portum salutis et pacis, per Iesum Christum Filium tuum Dominum nostrum, cui Tecum et cum eodem sancto Spiritu laus esto, et honor et gloria sempiterna.

SERMO

A PIO PP. X HABITUS AD LEGATIONEM EXTRAORDINARIAM IMPERII TURCARUM, IN AUDIENTIA DIEI IV IULII MCMIX.

C'est avec une satisfaction toute particulière que Nous accueillons aujourd'hui l'Ambassade extraordinaire, que Nous envoie Sa Majesté Impériale Mahommed V Empereur des Ottomans, pour Nous remettre Ses lettres autographes et Nous annoncer Son avènement au Trône.

Nous apprécions hautement cette marque de bienveillance et d'amitié de la part de Sa Majesté le Sultan, et Nous vous prions, monsieur l'Ambassadeur, de manifester à votre auguste Souverain les sentiments de notre très vive reconnaissance.

Nous sommes heureux que cette honorable mission ait été confiée à des représentants aussi distingués, et il Nous a été surtout agréable d'entendre de votre bouche le témoignage que vous avez rendu à la fidelité et au dévoûment des sujets catholiques de l'Empire Ottoman. Veuillez, monsieur l'Ambassadeur, assurer Sa Majesté, votre auguste Souverain, que parmi les populations soumises à Son sceptre, à l'avenir comme par le passé, tous Nos fils de l'Eglise catholique se feront un devoir d'être toujours Ses meilleurs sujets et de se montrer dignes de la protection et de la liberté que Nous invoquons pour eux.

Nous prions le Très-Haut de prolonger les jours de Sa Majesté Impériale, et d'accorder à la nation Sa grâce en abondance, bonheur et prospérité.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

BAIONEN. IN GALLIA

DECRETUM QUO TITULI EPISCOPALES LASCURRENSIS ET OLORONENSIS ADDUNTUR ECCLESIAE BAIONENSI.

Lascurrensis et Oloronensis dioeceses antiquitate, historia virisque memoriae dignis illustres olim in Gallia fuisse ecclesiastica monumenta testantur, donec sub initio transacti saeculi, suppresso titulo, Baionensi dioecesi, magna ex parte, addictae fuere. Quod quidem recolens R. P. D. Franciscus Maria Gieure, hodiernus Episcopus Baionensis, humiles Apostolicae Sedi preces exhibuit, ut sua ecclesia, supradictorum quoque titulorum addito nomine, augeri posset. Quas quidem preces benigne excipiens SSmus Dominus noster Pius PP. X, de apostolicae potestatis plenitudine decrevit, ut in posterum Baionensis ecclesia additis quoque Lascurrensi atque Oloronensi titulis ornetur, itemque eius Episcopus iisdem adiectis titulis in posterum honestetur, veluti ab interitu vindicatis insignium illarum sedium nomine et memoria. Super hisce autem idem SSmus Dominus praesens edi iussit consistoriale decretum, perinde valiturum ac

si super iisdem apostolicae sive sub plumbo sive sub annulo Piscatoris litterae expeditae fuissent. Quibuscumque in contrarium facientibus, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus sacrae Congregationis Consistorialis, die 22 Iunii 1909.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

S. CONGREGATIO CONCILII

NULLIUS CLUNIEN.

MISSARUM PRO POPULO

DE APPLICATIONE MISSAE PRO POPULO QUOAD CLERUM CASTRENSEM IN HISPANIA.

Die 22 Maii 1909

Synopsis disputationis. — Episcopus titularis Sionensis, Praepositus ordinarius pro clero castrensi in Hispania, supplici oblato libello ad S. Congregationem Concilii, exposuit, « castrensem clerum hispanicum, vi « dudum receptae consuetudinis, festis quibusque diebus Missam appli- « care pro populo, quum se minime exclusum putet a generali praescrip- « tione, facta iis qui curae vacant animarum. Verum cum gravi et ratio- « nabili dubio circa praedictam obligationem det locus, tum natura ipsa « privilegiatae iurisdictionis castrensis, tum in clero castrensi defectus « canonicae institutionis parochorum, tum demum carentia huiusmodi « obligationis in Bullis institutionis castrensis, Episcopus orator implorat « hac de re declarationem iuris constitutivam ».

Ex voto alterius ex Consultoribus sequentia perpenduntur:

Tota quaestio ab hoc pendere videtur, utrum scilicet inter parochos aliosque curam animarum gerentes, qui sacrosanctum Missae sacrificium tenentur applicare pro populo, adnumerari debeat clerus etiam castrensis hispanus. Ille, qui primum locum obtinet in clero castrensi, vocatur Capellanus maior, seu Vicarius generalis et Ordinarius (iuxta praescriptiones Clementis XIII in apostolicis litteris anno 1762 ad Carolum III datis), qui est Archiepiscopus Toletanus pro tempore, Patriarcha Indiarum: cui proinde delegantur facultates a Summo Pontifice. Dependentes ab hoc

Vicario, ab eoque instructi subdelegatis facultatibus, clerum castrensem efformant plures presbyteri. Nunc Vicarius supremus et Capellanus maior exercitus et classis Hispaniae est quidem Archiepiscopus Toletanus pro tempore, ast nomine tantum atque honoris causâ, quum de facto tota iurisdictio castrensis exerceatur ab alio, qui Pro-vicarius generalis appellatur, et inde ab anno 1892 est Episcopus Sionensis. Huic postrema prorogatio facultatum ordinariarum facta fuit a Pio PP. X, ad septennium, vi Brevis *Tuae maiestatis* diei 21 Iulii 1904 ad regem Alphonsum XIII. Idem vero Pro-vicarius habet, per diversas regiones regni Iberici, octo Sub-vicarios seu Tenentes vicarios et plures alios capellanos, a Sub-vicariis immediate dependentes, tum maiores tum minores. Horum autem omnium acceptatio, in proprium munus possessio, attributiones, stipendia, iura, ascensus, privilegia, gratiae, exemptiones, poenae, ipsaque definitiva dimissio aut expulsio pertinent ad Regem vel ad Gubernium; atque ad actum deducuntur per decreta, leges, dispositiones, instructiones, ordinationes organicas, editas a Rege vel a Gubernio, maxime vero a suprema auctoritate militari; cum clerus castrensis iam inde ab anno 1532, scilicet a suis primordiis, exercitui incorporatus fuerit, cum eoque quid unum efficiat.

Eiusmodi clerus usque ad annum 1644 Episcoporum ordinariorum respectivi loci iurisdictioni obnoxius fuit, sicut ceteri aliarum regionum militares cleri; quo anno Innocentius X, per Breve diei 26 Septembris, independentem ab Episcopis ordinariis clerum castrensem hispanicum declaravit, sub rege Philippo IV. Clemens autem XII, per Breve *Quoniam in exercitibus*, die 4 Februarii 1736 Philippo V datum, « Cappellano maiori « exercituum, ab eodem Philippo rege pro tempore deputato », concedebat facultates amplissimas sexdecim paragraphis comprehensas, ad septennium. Numerus autem primus, qui iurisdictionem castrensem immutavit, largitur auctoritatem « administrandi omnia Sacramenta, etiam ea quae « nonnisi per parochialium ecclesiarum rectores ministrari consueverunt, « praeter Confirmationem et Ordinem, reliquasque functiones et munera « parochialia obeundi ». Attamen, quae ad matrimonium pertinent, speciali exceptioni subiacent: « Quod si ex tempore matrimonium inter « personas, quarum altera militaris sit, seu ad dictos exercitus pertineat, « ibique occasione stationum praefatarum commoretur, altera vero paro- « chi subdita reperiatur, contrahi contingat; eo casu, nec parochus sine « sacerdote huiusmodi, nec vicissim sacerdos sine parocho, celebrationi « huiusmodi matrimonii assistat aut benedictionem impertiatur; sed ambo « simul, atque aequaliter, stolae emolumenta, si quae licite percipi solent, « accipiant et inter se dividant ».

Utrum autem utriusque, parochi scilicet et capellani castrensis, assistentia requiratur tantum ad liceitatem vel etiam ad validitatem Sacramenti, non una est sententia. Nil autem hodie immutatum est, in casu, per recens decretum *de sponsalibus et matrimonio*, iuxta declarationem huius sacrae Congregationis diei 1 Februarii 1908. Quum autem, quando agitur de Sacramentorum validitate, tutior pars semper sit sequenda, praestat (saltem quoadusque auctoritativa decisio non intervenerit) utriusque, parochi scilicet et capellani castrensis, adsistentiam exigere. Notandum tamen est, huiusmodi restrictionem iuris in parocho esse odiosam, non item vero in capellano castrensi, cuius tunc primum iurisdictio creabatur, ac proinde aliquibus limitibus poterat coarctari absque iuris praeexistentis subtractione.

Quinam vero sint, qui iurisdictioni castrensi subsunt, declaratur a Leone XIII in Brevi ad Alphonsum XII regem misso, sub die 11 Septembris 1883, his verbis: « Quatuor personarum classes Vicariatui generali « subiici, et pro subiectis habendas esse auctoritate apostolica, tenore prae« sentium, statuimus, decernimus, definimus; ita quidem ut prior classis, « ratione servitii activi militaris, complectatur omnes et singulas personas, « quae ad militiam activam pertinent. Altera servitii eas comprehendat, quae « regios exercitus sequuntur, et iis inserviunt. Tertia, ratione loci, ex illis « constituatur, quae degunt in locis militari imperio subiectis. Quarta deni« que ex illis, quae apud ipsum Vicariatum muneribus fungantur..... Quod « si nihilominus aliquod adhuc oriri dubium contingat, utrum aliqua aut « aliquae personae sint aut non sint castrensi iurisdictioni subiectae..., « Maiestatis tuae erit declarare, utrum persona aut personae, super quibus « dubium oritur, in praefatis quatuor classibus comprehendantur, ad hoc ut « sint aut non sint castrensi iurisdictioni subiectae ». Citatum Breve Leonis XIII confirmatum fuit, immo de verbo ad verbum literaliter insertum in ultima septennali prorogatione facultatum castrensium, concessa a Pio PP. X per citatum Breve 21 iulii 1904: quinimo Sanctitas Sua primam personarum iurisdictioni castrensi subiectarum classem novâ additione auxit per haec verba: « Expresse declaramus per praesentes, de apostoli« cae Nostrae potestatis plenitudine, castrensi iurisdictioni obnoxios omnes « et singulos legitimos virorum militarium filios, qui quavis de causa cum « parentibus suis cohabitent, licet, iuxta tenorem Hispaniae legis, e mi« noribus excesserint ».

Hisce positis, nulla est imponenda obligatio, nisi de ea certo constet, cum materia obligationis sit strictae interpretationis, et, saltem, in obscuris semper minimum est sequendum (*Reg. iuris 30 in VI*). In casu autem, nedum iura sunt obscura, sed absolute tacent. Quare nulla potest adesse

obligatio, quae ex definitione Iustiniani nihil aliud est quam iuris vinculum. Iamvero praeceptum divinum applicandi pro populo intimatur a Tridentina synodo (*Sess. 23, cap. 1 de reform.*) directe Episcopis, deinde « curatis « inferioribus et aliis quibuscumque qui beneficium aliquod animarum « curam habens obtinent ». Plura item habentur de eodem praecepto SS. RR. Congregationum, maxime vero huius S. C. decreta, et litterae apostolicae; inter quas principem locum obtinent Benedictina Constitutio *Cum semper*, 19 aug. 1744, et Pii IX *Amantissimi Pastoris*, 3 maii 1868. Quum igitur tres classes catholici gregis Pastorum praecepto festivo teneantur, videlicet Episcopi, parochi et reliqui beneficium cum cura animarum habentes, videndum utrum inter has classes reperiantur, nec ne, capellani quicumque clerum castrensem hispanum efformant. Atque in primis, praetermisso Capellano maiore, qui Vicarius generalis dicitur tantum ad honorem, sermo occurrit de Pro–vicario, qui est verus Ordinarius totius cleri et iurisdictionis castrensis in Hispania.

Dioecesanus Episcopus, qui actu praeest subditis, potestate ordinaria fruitur universali ad omnia negotia; episcopalis nimirum ordinaria potestas, neque tempore, neque restrictionibus coarctatur, et, servatis servandis, Episcopus est Princeps suae dioecesis. E contra Pro–vicarii castrensis hispani iurisdictio est temporalis, idest septennii spatio definitur; quo transacto, Romanus Pontifex posset eandem iurisdictionem vel diminuere vel totam penitus subtrahere, eas tantum facultates prorogando, quae sub aliis paragraphis citatorum apostolicorum Brevium indulgentur, quaeque communes esse possunt capellanis militaribus aliarum nationum. Quo etiam dato, Capellanus maior seu Pro–vicarius generalis castrensis adhuc talis permaneret, quamvis potioribus privilegiis diminutus. At si Episcopo dioecesano auctoritas, annorum limitibus, eodem modo circumscriberetur, et deinde amplius non protraheretur, manifeste patet quod Episcopus dioecesanus amplius manere nequiret, atque suum esse, uti talis, omnino amitteret. Praeterea Capellanus maior castrensis haud omnia peragere posse videtur; nam in ipso primo numero Brevis apostolici Clementis XII iurisdictio ordinaria conceditur utique, sed « praeter Confirmationem et, « Ordinem ». Quae Sacramentorum collationis limitatio gravissima est, cum sint Confirmatio et Ordo sacramenta proprie episcopalia, maxime Ordo. Et haec consideratio maius pondus accepit ab ultima concessione a Pio PP. X anno 1904 elargita, scilicet « castrensi iurisdictioni obnoxios (esse) « omnes et singulos legitimos virorum militarium filios, qui quavis de causa « cum parentibus suis cohabitent, licet, iuxta tenorem Hispaniae legis, e « minoribus excesserint ». His Ordinarium castrensem praeesse tamquam subditis, manifestum est; at Ordines et Confirmationem posse admini-

strare haud aeque manifestum est, etiamsi idem Ordinarius episcopali dignitate praefulgeat. Nam hoc ex pontificiis litteris neque expresse neque tacite insinuatur, et ubi lex non distinguit, neque nos distinguere debemus, maxime in materia Sacramentorum. Praeterquam quod deesse eidem Ordinario castrensi videtur causa verae propriaeque ecclesiasticae iurisdictionis, quae oritur vel a Papa, vel a canone seu lege, vel a consuetudine. Iamvero, Ordinarius castrensis quam habet a Summo Pontifice iurisdictionem, limitatam vidimus, et proinde non ordinariam: non habet autem a canone vel consuetudine, quia officium eiusdem non est institutione ecclesiasticum, sed a Rege pro tempore persona Ordinarii castrensis deputatur ex adducto Brevi Clementis XII anno 1736. Eo vel magis quod in controversia, utrum aliqua persona subsit nec ne castrensi iurisdictioni, decisiva sententia spectat non ad Ordinarium castrensem, sed ad Regem hispanum, ex citata dispositione Leonis XIII anno 1883. Quod est inauditum, immo iniuriosum esset de Episcopo aut Ordinario dioecesano. Quum igitur potestas iurisdictionalis Ordinarii castrensis limitibus rerum ac temporis sit restricta, quumque in semetipsa causam verae propriaeque iurisdictionis haud exhibeat, sequitur, eundem Vicarium seu Pro-Vicarium castrensem hispanum haud pollere vera propriaque ecclesiastica iurisdictione, qualem sortiuntur Episcopi ordinarii dioecesani, ac proinde minime comprehendi in prima parte allegatae obligationis Tridentinae. Superfluum autem non videtur innuere, quod non est necesse, Pro-vicarium castrensem Hispaniae Episcopum esse; quum plures praeteriti temporis Ordinarii castrenses episcopali dignitate caruerint.

Quae vero de Ordinario castrensi dicta sunt, de eiusdem potioribus administris, sive Adsessoris, sive Sub-vicarii, sive Tenentis vicarii nomine insignitis, adamussim aptanda sunt. Sunt enim ipsius quasi Vicarii generales, per militares districtus distributi, qui propterea maiore iurisdictione frui non possunt quam ipse Ordinarius castrensis, quia: « nemo plus iuris « ad alium transferre potest, quam sibi competere dignoscatur » (*Reg. iuris 79 in VI*). Neque igitur huiusmodi maiores administri, seu Adsessores, et Tenentes generales ordinaria proprie sumpta iurisdictione ornati sunt, ac ideo praecepto de applicanda pro populo Missa non vinciuntur.

Sequuntur, in citato loco Tridentino, parochi per verba *curatis inferioribus* indicati. At capellani castrenses hispani non sunt veri parochi. Nam 1.° Paroecia est verum ac proprium beneficium, atque opus habet canonica institutione et possessione. E contra « pei parroci castrensi non « concorrono le circostanze di giurisdizione ordinaria, istituzione canonica, « titolo perpetuo, riscossioni di decime e simili ». – 2.° Paroecia requirit concursum synodalem praeceptum a Concilio Tridentino (*cap. 18, sess. 24*

de reform.): qui concursus, ut sit legitimus, pluribus iisque rigidis legibus vallatur per decreta S. C. Concilii. Atqui pro clero castrensi statutum est a Clemente XII, esse debere « sacerdotes probos, idoneos per ipsum Capel- « lanum maiorem praevio diligenti ac rigoroso examine repertos ac appro- « batos, quatenus iam ab aliquo suo Ordinario approbati non essent ». Huiusmodi autem examen idem esse ac concursum synodalem Tridentinum, singulis vicibus praemittendum, nemo certe affirmavit. – 3.° Parochus esse nequit « nisi qui, cum 25 annorum aetatem attigerit, et scientia et « moribus commendatus, exsistat » (*cap. Cum in cunctis 7, de elect.*). Nulla autem aetas assignatur muneri castrensi suscipiendi. – 4.° Paroeciam debere esse canonice erectam, maxime vero ad effectum obligationis Missae pro populo, definivit S. C. de Propaganda Fide, die 23 Martii 1863, ad I; et deinde per litteras encyclicas ad Delegatos apostolicos, orientales, 3 Novembris 1882. Contra vero clerus castrensis nullas habet paroecias canonice constitutas, et insuper habet subditos milites, qui conditione sua perpetua vagantur atque multitudinem fluxam et ita variantem constituunt, quae utrum esse possit obiectum verae iurisdictionis paroecialis, satis ambigimus. – 5.° Parochus et paroecia aegre concipi possunt absque propria, certa et quidem parochiali ecclesia (Barbosa, *de off. et potest. parochi, part. I, cap. 1*), in qua tantum ecclesia et non alibi celebrari debere Missam parochialem, iubet haec sacra C. in *Lucana*, 15 Septembris et 17 Novembris 1629. Ast castrensis clerus ecclesias non habet, sed his capellanis, parochi locorum debent, vigore Brevis citati Clementis XII, templa propria patefacere, ut « Missam... celebrare, ac, in vim earundem facultatum, « Sacramenta etiam parochialia ministrare valeant ». – 6.° Parochi non faciunt fructus suos, nisi resideant, applicent pro populo, concionentur, Officium divinum recitent; et debent pro rata restituere, ex citato loco Concilii Tridentini. Haec autem omnia clero castrensi nemo umquam intimavit, neque in posterum intimare posse putamus; cum v. g. ipsa residentia ad quatuor menses huiusmodi clero valeat dispensari a militari auctoritate, iuxta tenorem regii decreti 5 Iunii 1905. – 7.° Sub eadem poena non faciendi suos, et restituendi fructus, tenentur parochi, intra duos a possessione menses emittere professionem fidei (*Cap. 12, sess. 24 de reform.*); dum clerus castrensis edendae professionis obligationem numquam persensit aut cogitavit. – 8.° Parochus est inamovibilis: at « il Pro- « vicario generale castrense, quando lo ritiene necessario, li trasloca da « un destino all'altro, e forzatamente essi debbono cambiare di situazione... « In tal modo i parroci militari non sono inamovibili ». Tandem ipsa restrictio facultatis, quoad matrimonia contrahenda, haud parvi momenti dubitationem invehit de iurisdictione castrensi, quod non sit parochialis.

Necesse enim est, ut singulis vicibus capellanus castrensis iurisdictionem petat, et obtineat, a proprio Tenente vicario.

Neque capellani castrenses considerari debent, ut saltem curam animarum habentes. Nam Tridentina lex (*loc. cit.*) loquitur in hac tertia parte « de aliis quibuscumque, qui *beneficium aliquod curam animarum* « *habens obtinent* », et non simpliciter « de aliis quibuscumque, qui curam « animarum obtinent ». Et inter duas has enunciationes pergrande intercedit discrimen, quibus confusis, orta esse videtur aequivocatio et dubitatio, quasi isti secundi teneantur ad omnia, quibus obligantur illi primi, et ideo etiam ad applicandum pro populo. Ipse Benedictus XIV, in memorata Constitutione *Cum semper*, non loquitur et definit, nisi de curam habentibus vi beneficii; agit scilicet de applicatione pro populo in Missa *parochiali*, et de applicatione pro benefactoribus in Missa *conventuali* facienda. Iamvero Missa parochialis est propria tantum illorum, qui sunt vere parochi, habentque paroeciam cum ecclesia parochiali; Missa conventualis est propria tantum Capitulorum. Unde praefata Constitutio est solum de beneficiatis et non de aliis; de reliquis autem qui curam animarum detinent sine beneficio, nec verbum habet: ita ut illa dictio « om- « nibus animarum curam gerentibus », ibidem expressa, intelligi debeat tantum de parochis, vicariis perpetuis, oeconomis spiritualibus, et non ultra. Quare frustra illa Benedictina Constitutio obiicitur, sicut etiam vane recursus habetur ad encyclicas litteras Pii IX *Amantissimi Pastoris*, die 2 Maii 1868, quae aliae non sunt, nisi declaratio novaque inculcatio Constitutionis Benedictinae.

Quae cum ita sint, superest inquirendum, utrum clerus castrensis sit de numero eorum qui habent beneficium; nempe utrum capellania castrensis sit beneficium ecclesiasticum. Quae quidem sola enunciatio ex dictis patet. Etenim in capellania castrensi ne imago quidem residet ecclesiastici beneficii; cum sit munus et officium aequiparatum muneribus et officiis militaribus. Deest institutio canonica, possessio, fidei professio, residentia, recitatio divini Officii (quatenus ex officio imposita), desunt ecclesiasticae sanctiones, poenaeque. Ergo nec Missa pro populo adesse potest. « Iura (ad rem ait Suarez, *de Rel.*, *tom. 4*, *tract. 8*, *lib. 2*, *c. 3*, *n. 7*) « generaliter loquuntur (idest quando non ponuntur particulares disposi- « tiones, quae in materia nostra desunt) de omnibus dignitatibus ecclesia- « sticis, habentibus curam animarum adnexam ». Ceterum, capellanias castrenses haud considerari tamquam beneficia ecclesiastica, certum est apud Hispanos, etiam v. gr. ex regio decreto 30 Ianuarii 1801 ius fit clero castrensi, post 25, aut 20, aut 15 annos exhibiti muneris, ascendendi ad beneficia ecclesiastica, servitio praestito competentia.

Praeterea in decreto Urbani VIII edito anno 1625, ad IV: « Sacerdotes « quibus diebus tenentur Missas celebrare ratione beneficii, seu capellae, « legati aut salarii (eleemosynae), si eleemosynas pro aliis etiam Missis « celebrandis susceperint non posse eâdem Missa utrique obligationi satis- « facere ». Radix igitur et ratio obligationis pro applicanda Missa, iuxta citatum decretum, est quadruplex, nempe beneficium, capella, legatum, eleemosyna. Atqui nulla ex primis tribus rationibus inest clero castrensi.

Consuetudo contraria, quae *praeter legem est*, decem annorum spatio iam praescripta fuisset, si fuisset constans, universalis, pacifica et (quod caput est) cum animo obligationis imponendae (Glossa in cap. *Cum tanto 11, de consuetud.*). « Consuetudo (ait Thomas, I 2ae, q. 97, art. 3), re ipsa « fit lex communitatis approbantis actus repetitos populi, et inde obliga- « tionem imponentis ad eiusmodi actus postea ponendos ». Iam vero, ceteris praetermissis, auctores non desunt, quibus arrisit sententia deobligans capellanos castrenses hispanos ab applicanda Missa, v. gr. Mach, *Tesoro del sacerdote, 12 ediz., pag. 447;* Moran, *Theol. mor., lib. 6, tract. 4, p. 343;* Varela, *Lux canonica, n. 4, tom. 3.* Non inest igitur huic consuetudini, quamtumvis constanti et universali, pacifica possessio, et ideo intentio obligatoria. Immo idem Ordinarius castrensis in supplici libello fatetur, gravia dubia animis capellanorum castrensium alte insidere. Deficientibus itaque consuetudini memoratae necessariis conditionibus a iure requisitis, ipsa consuetudo corruit.

Neque maioris ponderis videtur difficultas a quibusdam obiecta, quod, nempe, si clerus castrensis non obligatur ad Missam pro populo, subditi eiusdem cleri privantur beneficio ab applicatione sancti sacrificii ipsis proveniente. Nam haec in primis non esset ratio sufficiens ad imponendum huiusmodi onus. Deinde innumerabilis exstat fidelium multitudo, qui in regionibus S. C. de Propaganda subiectis, ubi paroeciae non sunt canonice institutae, nullum habent parochum ordinarium, et proinde privantur fructu applicationis pro populo. At quia (ut dicitur) sunt oves Petri, Summus Pontifex pro iis etiam celebrat. Sed non est verum id quod supponitur, scilicet subditi capellanorum castrensium manere absque fructu applicationis pro populo: si enim capellanus castrensis non est eorum ordinarius parochus, est equidem verus eorumdem pastor parochus domicilii; qui applicat pro suo universo populo, qui procul dubio constat ex praesentibus et absentibus suis fidelibus.

Ex altero autem voto, aliunde quaesito, haec eruuntur:

1.° Exsistunt de facto paroeciae militares; 2.° iurisdictio castrensis est *personalis*, et paroeciae militares, consequenter, accidentaliter tantum quamdam habent iurisdictionem territorialem; 3.° paroeciae castrenses

non sunt canonice erectae, neque parochi militares iurisdictionem habent canonicam; sunt insuper amovibiles; 4,° decretum anni 1817 iam cognitum fuit capellanis castrensibus, dubia autem ex litteris encyclicis Pii PP. IX renovata sunt; 5.° Summus Pontifex Pius IX noluit in paroeciis castrensibus considerare conditiones, aliis paroeciis proprias, sed tantummodo factum curae animarum et necessitatis, in qua versantur praecipue milites, divini implorandi auxilii.

Resolutio. — Emi Patres S. Congregationis Concilii, in generali coetu diei 22 Maii 1909, ad propositum dubium: *an clerus castrensis in Hispania teneatur Missam pro populo applicare in casu*, respondendum censuerunt: *ex deductis non constare de obligatione.*

Facta autem in audientia diei 23 eiusdem mensis et anni SSmo relatione, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum approbare dignata est.

L. ✠ S. Iulius Grazioli, *Subsecretarius.*

S. CONGREGATIO INDICIS

DECRETUM

QUO PROHIBENTUR QUIDAM LIBRI

Feria II, die 5 Iulii 1909

Sacra Congregatio Emorum ac Rmorum S. R. E. Cardinalium a SSmo Domino nostro Pio PP. X Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorundemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum, habita in palatio apostolico vaticano die 5 Iulii 1909, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera:

Joseph Turmel, *Historie du dogme de la papauté; des origines à la fin du IVe siècle, Alphonse Picard et Fils, 1908.*

— *Histoire du dogme du péché originel. Macon, Protat Frères, 1900.*

— *L'Eschatologie à la fin du IVe siècle. Ibid., 1900.*

Guillaume Herzog, *La sainte Vierge dans l'histoire. Paris, Emile Nourry, 1908.*

Romolo Murri, *Battaglie d'oggi. 4 vol. Roma, Società I. C. di cultura, 1903-4.*

— *Democrazia e cristianesimo; i principii comuni (Programma della Società nazionale di cultura). Roma, Società nazionale di cultura, 1906.*

— *La vita religiosa nel cristianesimo; discorsi. Ibid., 1907.*

— *La filosofia nuova e l'enciclica contro il modernismo. Ibid., 1908.*

Sostene Gelli, *Psicologia della religione; note ed appunti. Roma, Società nazionale di cultura, 1905.*

Filosofia della fede; Appunti. Stampato in Roma, tip. dell'Unione cooperativa editrice, s. a.

Fortunato Russo, *La Curia romana nella sua organizzazione e nel suo completo funzionamento; diritto e psicologia. ediz. Palermo, tip. Gazzetta commerciale,* 1908.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Telesphorus Smyth-Vaudry decreto S. Congregationis, edito die 4 Ianuarii 1909, quo liber ab eo conscriptus notatus et in Indicem librorum prohibitorum insertus est, laudabiliter se subiecit. Etiam auctores librorum sub pseudonymis Lefranc et Jéhan de Bonnefoy evulgatorum, et ab hac S. Congregatione decretis dierum 11 Decembris 1906 et 4 Ianuarii 1909 prohibitorum, his decretis laudabiliter se subiecerunt.

Quibus SSmo Domino nostro Pio Papae X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae, die 6 Iulii 1909.

F. Card. Segna, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Thomas Esser, O. P., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I

URBIS ET ORBIS

OFFICIUM, MISSA AC ELOGIUM DE S. PAULINO, EPISCOPO NOLANO CONFESSORE, PRO ECCLESIA UNIVERSA.

IN BREVIARIO ROMANO

DIE 22 IUNII

IN FESTO S. PAULINI EPISCOPI CONFESSORIS

Duplex

Omnia de communi Confessoris Pontificis, praeter sequentia:

ORATIO

Deus, qui omnia pro te in hoc saeculo relinquentibus, centuplum in futuro et vitam aeternam promisisti: concede propitius; ut, sancti Pontificis Paulini vestigiis inhaerentes, valeamus terrena despicere, et sola coelestia desiderare: Qui vivis et regnas.

IN I. NOCTURNO

Lectiones de Scriptura occurente.

IN II. NOCTURNO

(Ex Brevi Pii Papae X, diei 18 Sept. 1908)

Lectio IV

Pontius Meropius Amicius Paulinus, anno reparatae salutis trecentesimo quinquagesimo tertio, a clarissima civium romanorum familia, Burdigalae in Aquitania natus, acri fuit ingenio ac moribus suavibus. Ausonio magistro, eloquentiae ac poeseos laude excelluit. Praenobilis ac ditissimus, honorum cursum ingressus, florenti aetate, senatoria dignitate potitus est. Dein Italiam petiit consul, et Campaniam provinciam nactus, sedem Nolae statuit. Hic divino lumine tactus, ob coelestia signa, quae Felicis presbyteri martyris sepulchrum illustrabant, verae Christi fidei, quam iam animo cogitabat, impensius adhaerere coepit. Fasces igitur ac securim nulla caede maculatam deposuit, et reversus in Galliam, variis aerumnis ac magnis terra marique laboribus iactatus, oculo capitur, sed a beato Martino Turonensi Episcopo sanitati restitutus, lustralibus baptismatis aquis a beato Delphino Burdigalensi Antistite abluitur.

Lectio V

Divitiis quibus abundabat spretis, bona vendidit pretiumque pauperibus distribuit, et uxorem linquens Therasiam, mutata patria, et ruptis vinculis carnis in Hispaniam secessit, venerandam sequutus, ac toto sibi pretiosiorem orbe, Christi pauperiem. Barcinone dum Sacris devote adstaret, solemni die dominicae Nativitatis, repentino admiratae plebis tumultu correptus, ac frustra reluctans a Lampidio Episcopo presbyter ordinatur. Inde redit in Italiam, et Nolae, quo sancti Felicis religione ductus fuerat, penes illius sepulchrum monasterium condidit, et adscitis sociis, coenobiticam vitam aggreditur. Hic vir iam senatori et consulari dignitate praeclarus, stultitiam crucis amplexus, toto fere orbe admirante, vili indutus tunica, vigilia inter ac ieiunia, in assidua coelestium contemplatione dies noctesque defixus manebat. Sed, percrescente sanctimoniae fama, ad Nolanum Episcopatum evehitur, atque eodem in pastorali munere obeundo, miranda pietatis, sapientiae, ac potissimum caritatis exempla reliquit.

Lectio VI

Haec inter, sapientia referta, de religione ac fide pertractantia, ediderat scripta, saepe etiam, numeris indulgens, concinnis carminibus sanctorum acta concelebraverat, summam christiani poetae famam adeptus. Quotquot sanctitate ac doctrina praestantissimi viri eo tempore erant, tot sibi amicitia atque admiratione devinxit. Quamplurimi ad eum, ceu ad christianae perfectionis magistrum, undecumque confluebant. Vastata a Gothis Campania, facultatem omnes, ne relictis quidem sibi rebus ad vitam necessariis, in alendos pauperes et captivos redimendos contulit. Postea vero Vandalis easdem regiones infestantibus, cum ab eo posceret vidua ut filium sibi redimeret ab hostibus captum, consumptis bonis omnibus in officio pietatis, se ipsum pro illo tradit in servitutem, atque in vincula coniectus in Africam rapitur. Tandem, non sine praesenti Dei ope, libertate donatus et Nolam reversus, dilectum ovile bonus pastor revisit: ibique annum agens septuagesimum octavum aetatis suae, placidissimo exitu obdormivit in Domino. Corpus, prope sancti Felicis sepulchrum conditum, postea, Longobardorum tempore, Beneventum, atque, Othone tertio Imperatore, Romam ad Basilicam sancti Bartholomaei ad insulam Tiberinam translatum fuit. Pius vero Papa decimus iussit sacras Paulini exuvias Nolae restitui, et festum ipsius ad ritum duplicem pro universa Ecclesia evexit.

In III. Nocturno

Lectio VII

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam (*cap.* 12).

In illo tempore, dixit Iesus discipulis suis: Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum. Et reliqua.

Homilia sancti Paulini Episcopi

(*De Gazophylacio*)

Potuerat, dilectissimi, Dominus omnipotens aeque universos divites facere, ut nemo indigeret altero; sed infinitae bonitatis consilio sic paravit misericors et miserator Dominus, ut tuam in illis mentem probet. Fecit miserum, ut agnosceret misericordem; fecit inopem, ut exerceret opulentum. Materia divitiarum tibi est fraterna paupertas, si intelligas super egenum et pauperem, nec tibi tantum habeas quod accepisti, quia ideo et illius partem tibi in hoc saeculo contulit Deus, ut tibi deberet, quod de suis donis tuo voluntario affectu indigentibus obtulisses, ac te vicissim in aeterna die de illius parte ditaret. Per ipsos enim nunc accipit Christus, et tunc pro ipsis rependet.

Lectio VIII

Refice esurientem animam, et non timebis in die mala ab ira superventura. Beatus enim (inquit), qui intelligit super egenum et pauperem, in die mala liberabit eum Dominus. Operare igitur et excole hanc regionem terrae tuae, frater, ut germinet tibi frugem fertilem, plenam adipe frumenti, magno cum foenore centesimum tibi fructum multiplicati seminis afferentem. In huius vel possessionis vel negotiationis appetitum et studium sancta et salutaris est avaritia; nam talis cupiditas, quae regnum coeleste meretur et bonum perenne desiderat, radix bonorum est. Tales igitur divitias concupiscite, et huiusmodi possidete patrimonium, quod in centenos fructus vobis creditor pensitet, ut vestros quoque vobiscum bonis perennibus augeatis haeredes. Possessio enim haec vere magna et pretiosa est, quae possessorem suum non cumulo saeculari onerat, sed reditu ditat aeterno.

Lectio IX

Verum, dilectissimi, non solum ut bona aeterna quaeratis, sed ut mala innumera vitare mereamini, praesenti sollicitudine et sedula operatione iustitiae providete. Magno enim adiutorio atque praesidio nobis opus est, et multarum atque indeficientium orationum patrociniis indigemus. Adversarius enim noster non quiescit, et in nostrum pervigil hostis interitum obsidet omnes vias nostras. Multae praeterea nobis in hoc saeculo cruces, innumera discrimina, morborum labes, febrium ignes et dolorum tela grassantur in animas, cupiditatum faces accenduntur, ubique praetenti latent laquei, undique stricti horrent gladii, inter insidias et pugnas vita transigitur, et per ignes doloso cineri suppositos ambulamus. Igitur, priusquam in aliquam tantarum aegritudinum labem casu vel merito actus incurras, festina medico susceptus et carus fieri, ut in tempore necessitatis paratum habeas remedium salutis. Aliud est, quando tu solus oras pro te, et aliud quando multitudo pro te apud Deum trepidat.

IN MISSALI ROMANO

Missa Sacerdotes, *ut in Missali romano, cum Epistola et Evangelio propriis (22 Iunii), et cum Orationibus sequentibus:*

ORATIO

Deus, qui omnia pro te in hoc saeculo relinquentibus, centuplum in futuro et vitam aeternam promisisti: concede propitius; ut, sancti Pontificis Paulini vestigiis inhaerentes, valeamus terrena despicere, et sola coelestia desiderare: Qui vivis et regnas.

SECRETA

Da nobis, Domine, perfectae caritatis sacrificium, exemplo sancti Pontificis Paulini, cum altaris oblatione coniungere: et beneficentiae studio sempiternam misericordiam promereri. Per Dominum.

POSTCOMMUNIO

Tribue nobis, per haec Sancta, Domine, illum pietatis et humilitatis affectum, quem ex hoc divino fonte hausit sanctus Pontifex tuus Paulinus: et ipsius intercessione, in omnes, qui te deprecantur, gratiae tuae divitias benignus effunde. Per Dominum.

IN MARTYROLOGIO ROMANO

Die 22 Iunii

Apud Nolam, Campaniae urbem, natalis beati Paulini, Episcopi et confessoris, qui ex nobilissimo et opulentissimo factus est pro Christo pauper et humilis, et quod supererat, seipsum, pro redimendo viduae filio, quem Vandali, Campania devastata, captivum in Africam abduxerant, in servitutem dedit. Claruit autem, non solum eruditione et copiosa vitae sanctitate, sed etiam potentia adversus daemones: cuius praeclaras laudes sancti Ambrosius, Hieronymus, Augustinus et Gregorius scriptis suis celebrarunt. *Eius corpus Beneventum, inde Romam translatum, iussu Pii Papae decimi Nolae restitutum fuit.*

DECRETUM.

SSm̃us Dn̄us noster Pius Papa X, ex sacrorum Rituum Congregationis consulto, ac referente infrascripto Cardinali eidem sacro Coetui Praefecto, suprascriptum Officium itemque Orationes proprias, Missae de S. Paulino Episcopo confessore inserendas, necnon verba emendanda in elogio Martyrologii romani, iuxta litteras apostolicas in forma Brevis datas, sub die 18 Septembris anno superiore, in posterum universim adhiberi mandavit. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 9 Iunii 1909.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S. † D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

II

ATREBATEN.

DE MISSA IN HONOREM B. M. V. DE "LOURDES,,, DE ORATIONE CONCURRENTIBUS DUOBUS FESTIS DOCTORUM ECCLESIAE IN VESPERIS, DE RESPONSORIIS PRIMI NOCTURNI DOMINICAE IMPEDITIS, DEQUE PROTONOTARIO APOSTOLICO AD INSTAR IN PONTIFICALIBUS CELEBRANTE.

Onesimus Machez, ordinator kalendarii dioecesani, et magister caeremoniarum ecclesiae cathedralis Atrebatensis, a sacra Rituum Congregatione, de licentia sui Episcopi, insequentium dubiorum elucidationem humillime postulavit, nimirum:

I. Sacerdos, qui, voto fidelium aut propriae devotioni satisfacturus, celebrat Missam in honorem B. M. V. Immaculatae de *Lourdes*, potestne, diebus non impeditis, secluso indulto apostolico, dicere more votivo Missam propriam Apparitionis (11 Februarii)? – Et quatenus *negative*, debetne sumere Missam festi Conceptionis Immaculatae (8 Decembris)?

II. Quando, propter translationem, concurrunt in Vesperis duo festa Doctorum Ecclesiae, quorum eadem est Oratio *Deus, qui populo tuo*, numquid, si fiat commemoratio sancti Doctoris Episcopi, potius eligenda est Oratio *Exaudi* de communi confessorum Pontificum, quae recitatur in festis SS. Leonis, Athanasii ac Basilii magni?

III. Iuxta rubricas generales Breviarii, tit. XXVII, n. 7, responsoria primi nocturni Dominicae, in qua primo ponuntur, si in Dominica propter festum impediantur, alia die, in Officio feriali, ante alia responsoria recitanda sunt. Cum autem nonnulla initia habeant eadem responsoria, quod evenit exempli gratia pro quatuor libris Regum et duobus Machabaeorum, debetne rubrica sic intelligi, ut quoties reponitur initium uniuscuiusque libri, toties etiam iteranda sint responsoria primi nocturni, non obstante in casu verborum uniformitate?

IV. Protonotarius apostolicus *ad instar* celebrans in Pontificalibus, et Caeremonialis Episcoporum praescriptionibus inhaerere cupiens, 1.° debetne in Vesperis albam induere, more Episcoporum, quamvis associatus a presbyteris, non dalmaticas, sed pluvialia gerentibus? 2.° debetne post psalmos eiusdem Officii capitulum ipse cantare? 3.° similiter in Vesperis, post thurificationem altaris, debetne in cornu epistolae mitram assumens *per breviorem* ad sedem accedere; vel, nudo capite, in medium altaris reversus, descendere, et post reverentiam in plano mitram accipiens, repetere viam per quam eo venerat?

Et sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisito Commissionis liturgicae suffragio, omnibus sedulo perpensis, ita respondendum censuit:

Ad I. Quoad primam partem, *affirmative;* et quoad secundam, provisum in prima.

Ad II. *Affirmative.*

Ad III. *Negative*, et sufficit, ut impedita semel reponantur infra eam hebdomadam, in qua primum de feria fieri contigerit, iuxta rubricas Breviarii, tit. XXVII, n. 7.

Ad IV. Quoad 1.um induat rochetum, amictum, pectorale et pluviale. Quoad 2.um *affirmative*. Quoad 3.um ad primam partem *negative*, et ad secundam *affirmative*, iuxta Motu-proprio SSmi Dñi nostri Pii Papae X *Inter multiplices*, 21 Februarii 1905, III, 48.

Atque ita rescripsit, die 25 iunii 1909.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

CAMERACEN.

NULLITATIS MATRIMONII

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno sexto, die 19 iunii 1909, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Ponens, *Seraphinus Many et Franciscus Heiner, Auditores de turno, instante pro appellatione Vinculi defensore Curiae Cameracensis adversus sententiam ab eadem Curia prolatam* nullitatis matrimonii, *inter Ioannem Cordier, repraesentatum per legitimum procuratorem Ioachim Antonelli-Costaggini advocatum, et Mariam Nicolle, quae tamen iuridice conventa reposuit, se nihil habere quod deduceret et confidere iustitiae tribunalis; interveniente et disceptante in causa Vinculi defensore ex officio, sequentem tulerunt sententiam.*

Ioannes Cordier, oppidi *Ausbers*, cum coepisset, ineunte an. 1904, frequentare domum propriae sponsae Mariae Nicolle, quae cum parentibus vitam degebat in urbe S. Audomari, in suis, quae habebat cum sponsa,

colloquiis, quemdam acrem et foetidum odorem percepisse affirmat ab illa manantem. Quo propterea pertaesus, voluit ut de hac re medici consulerentur. Consilium idcirco requisitum est doctoris Bachelet, cuius opera iam familia Nicolle utebatur; sed peritissimus medicus de perfecta sanitate Mariae testimonium dedit. At cum iterum Ioannes postea eundem odorem in illa persensisset, suae matri manifestavit, se nunquam Mariam Nicolle esse ducturum, nisi per aliam medicam consultationem certior factus esset, sponsam immunem esse ab infirmitate, quae ozaena nuncupatur. Qua de re, Maria Nicolle secundae inspectioni apud doctorem Lavrand se subiiciebat, qui tamen eam ozaenae expertem declaravit. Hoc in causa fuit, ut Ioannes Cordier suas curas animique anxietates circa morbi exsistentiam deponeret, et die 26 aprilis matrimoniale foedus in maiori ecclesiae Audomarensi rite contraheret cum Maria.

Verum postridie a coniugii celebratione et in ipso voluptuario itinere, quod aggressi sunt neo-coniuges, uxor, uti asserit vir, rursus ingratum odorem afflare coepit, adeo ut cogitatum fuit iter arctare, ut Maria novis doctorum consultationibus subiiceretur. At non idem fuit peritorum iudicium, qui in diversas abierunt sententias. Rebus sic stantibus, coniugalis vita iam ab initio haud iucunda fuit, et vir duos post menses a contracto matrimonio separationem tori decernit; atque deinde, cum aliquantisper eius uxor ad parentes divertisset, per contumeliosam epistolam eidem praecepit, ut ad coniugalem domum non amplius reverteretur. Non dubitavit tunc mulier civile adire tribunal, a quo die 23 februarii 1905 divortii sententiam obtinuit, ob iniurias a marito acceptas. Cogitans interea Ioannes Cordier de suae uxoris morbo, cuius absentiam ut conditionem *sine qua non* dicit apposuisse in matrimonio ineundo, Curiae Cameracensi supplicem misit libellum, ut suum cum Maria Nicolle matrimonium nullum declararetur, ob non impletam conditionem. Ordinarius Cameracensis processum de more instituit, atque sententiam actori favorabilem tulit. Contra hanc sententiam, uti par est, appellationem interposuit ad S. Sedem Vinculi defensor Cameracensis. Hinc hodie apud hunc sacrum Ordinem novo examini controversia subiicitur, proposito dubio: *an constet de nullitate matrimonii, in casu.*

Ut matrimonium Cordier-Nicolle nulliter contractum fuisse dici possit, tria certo constare deberent: *a*) Mariam Nicolle morbo ozaenae revera laborasse; *b*) Ioannem Cordier huius infirmitatis absentiam tamquam conditionem *sine qua non* matrimonio apposuisse; *c*) hanc conditionem non fuisse revocatam ante matrimonii celebrationem. At actibus processualibus examinatis, ad primum quod attinet, periti, qui Mariam Nicolle inspexe-

runt, non in eandem devenerunt sententiam. Etenim doctores Bachelet et Lavrand, quorum consultationibus, uti dictum est, usa est mulier antequam matrimonium contraheret, eam immunem a praesumpta infirmitate declararunt. Verum est, quod post initas nuptias doctor Lavrand in secunda sua inspectione contrarium tulerit iudicium, asserens, Mariam ozaena affectam esse. At huic assertioni opponitur omnino declaratio medici Lermoyer, qui in peracta pariter post matrimonium visitatione, nulla symptomata praedicti morbi in Maria invenit, animadvertens, rhinitem atrophicam in illa prorsus abesse, ne sub larvata quidem forma. Consultus etiam fuit doctor Valentin, sed hic, quacumque ductus fuerit ratione, obiecit secretum professionale. Neque medicamina Mariae Nicolle a medicis praescripta proprie ozaenam convincunt; medicorum enim praescriptiones, praeterquam quod plerisque nasi infirmitatibus aptantur, concedi plerumque solent quotiescumque peritorum consilia circa praesumptos etiam tantummodo morbos expostulantur. Cum igitur medici concordes minime fuerint in probatis suis iudiciis, gravissimum dubium exsurgit de infirmitate mulieris; videlicet probatio morbi non certa, sed dubia et ambigua dici debet.

Quod si testes attendere velimus, qui super hac re excussi fuerunt, ad asserendam immunitatem mulieris est potius deveniendum. Nam Iulianus Verschaeve, qui tum familiae Nicolle tum Ioannis Cordier multa fruebatur amicitia, ex propria scientia sub iuramento deponit: «Pour « ce qui regarde l'odeur en question, je déclare ne l'avoir jamais constatée ni « avant le mariage, ni pendant sa durée ». Idem etiam et ex propria pariter scientia testatur parochus Lesenne. Ceteri vero testes nonnisi a Ioanne exsistentiam ozaenae didicerunt, et post contractum matrimonium. Hi proinde cum non fundentur in directa et propria facti cognitione, veri testes non sunt, nec veram probationem conficiunt.

Cum ex dictis de infirmitate mulieris certo non constet, ad ulteriora iam progredi supervacaneum foret. Verum, etiamsi daretur, Mariam Nicolle hoc morbo laborasse, cum non agatur da qualitate, quae redundet in personam, certe constare deberet, Ioannem hanc qualitatem in suo matrimonio apposuisse tamquam conditionem *sine qua non*. At ex actis id assequi nequit. Iudici enim percunctanti Ioannes asseruit, se penitus ignorasse, quid esset matrimonium conditionatum, itemque, se numquam cogitasse, causam nullitatis exinde exsurgere potuisse ex suo conditionato consensu. At, quaeso, an nesciens conditionis valorem, nec etiam possibilitatem conditionem apponendi, ad effectum qui deinde necessario consequitur, potest dici quod matrimonium sub conditione contraxerit? Etenim impedimentum conditionis *sine qua non*, quod est iuris naturalis, unice dependet ab hominis voluntate, et in tantum exsistere dicitur, in quantum

aliquo actu positivo ab illa intenditur. Praeterea, quod conditionem praefatam Ioannes apposuerit non constat, nisi ex ipsius depositione, atque eiusdem famulae testimonio. At domesticorum depositio suspecta censeri debet respectu auctoritatis ac dependentiae; alii autem testes, qui ad sacrum tribunal vocati fuerunt, uti Julianus Verschaeve, cuius opera Joannes Mariam Nicolle cognovit et duxit; Franciscus Brisse, et Canonicus Boisleux, qui Ioannem cum Maria matrimonio iunxit, nonnisi post divortium civile certiores facti fuere a Ioanne de conditionato consensu. Si vero verba Ioannis Cordier, prouti a testibus referuntur, rite perpendantur, haec non arguunt positivam atque explicitam voluntatem ponendi conditionem *sine qua non*, a qua penderet matrimonialis consensus in coniugium, sed concludunt solummodo quandam voluntatem interpretativam, quod scilicet Joannes Mariae Nicolle nunquam nupsisset, si morbo ozaenae eam affectam cognovisset. Sed voluntas interpretativa nequaquam attenditur in valore matrimonii, cum in rerum natura nihil operetur, ne deinceps innumera coniugia in irritum cedant.

Quod si admittere velimus, Ioannem hanc conditionem revera apposuisse, saltem constare deberet, ab apposita conditione eum non recessisse ante matrimonii celebrationem. At contrarium evincitur, primum ex eo quod post consultationem doctoris Lavrand, ante nuptias peractam, ille penitus e corde quemcumque timorem abiecit circa exsistentiam ozaenae, prouti sub iuramento his verbis deponit: « C'est ainsi que j'ai été rassuré, « que j'ai été conduit à me marier quand même ». Quod concordat cum depositione iurata famulae Lemerre, quae iudici declaravit: « Pour moi, « il s'est marié bien convaincu que la maladie n'existait pas, sans quoi « il ne se serait pas marié ».

Hinc cum Ioannis voluntas tota penderet a medica consultatione, ita ut eius propositum esset vel absolute non nubendi, si Maria Nicolle ozaenâ affecta declarata fuisset, vel e contra pure et simpliciter nubendi, si a morbo immunis fuisset existimata, quamlibet conditionem, si iam antea posita fuerat, a viro retractatam fuisse dicendum est. Quod manifestum ulterius fit ex agendi ratione ipsius Ioannis, qui, non obstante quod, vix celebrato coniugio, rursum foetidum persensisset odorem, matrimonium consummat, per duos menses vitae indulget maritali, propriam uxorem subiicit novis medicorum consultationibus, per alios tres menses cubiculi separationem inducit, et tantummodo post civile divortium ab uxore obtentum recordatur appositae conditionis, et iudices ecclesiasticos adit, ut nullum declararetur coniugium. Haec agendi ratio gravem praesumptionem inducit, vel ipsum conditionem non apposuisse, vel si apposuerit, ab ea recessisse, antequam nuptiae celebrarentur.

Tandem praeteriri nequit, Pitonium in suis *Disceptationibus ecclesiasticis* (*part. I, discept. LII, n. 33 et sq.*), contra Pignatelli aliosque, tenere, matrimonium, quod pure et simpliciter coram parocho et testibus celebratur, ab Ecclesia iudicari debere tamquam pure et simpliciter contractum. Etenim, cum coniugium ex Concilio Tridentino in facie Ecclesiae sit celebrandum, quidquid coram ipsa dictum non fuit, censetur non adesse in rerum natura; neque conditio in animo retenta aliquid operatur; praesumendus est enim recessus ab antecedenti tractatu et conventione. Quapropter, confitentes durasse in pristina voluntate, attendendi non sunt, nam verba prolata coram parocho et testibus fuerunt pura ac libera; alias sacramentum iret in derisum et frustraretur ex pactis privatorum, in facie Ecclesiae non appositis, et, quod magis est, sub pallio matrimonii iniri possent concubinatus.

Haec aequo ac deliberato animo perpendentes, Nos infrascripti Auditores de turno, invocato Christi nomine, pro tribunali sedentes, ac solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus ac sententiamus, ***non constare de nullitate matrimonii initi inter Ioannem Cordier et Mariam Nicolle***, seu proposito dubio, *negative* respondemus, et proinde sententiam a Curia Cameracensi latam infirmamus, et pro infirmata haberi volumus ac declaramus. Ioannem praeterea Cordier in expensas iudiciales condemnamus.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim *cap. 3, sess. XXV de reform.* Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede tribunalis sacrae Romanae Rotae, die 19 iunii 1909.

Guilelmus Sebastianelli, *Ponens.*
Seraphinus Many.
Franciscus Heiner.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

I

AD R. P. D. IOSEPHUM BONNEFOY, ARCHIEPISCOPUM AQUENSEM, IN GALLIAE MERIDIONALIS NUPERRIMAM CLADEM.

Monseigneur,

Le Saint-Père a été profondément peiné à la nouvelle de la catastrophe, qui vient de frapper le midi de la France, en jetant le deuil et la désolation dans plusieurs départements de toute cette région. Aussi l'auguste Pontife a-t-il pris une part très vive au désastre, qui afflige nombre de Pasteurs avec leur peuples, et s'est empressé de prier Dieu pour les pauvres victimes, qui ont succombé; et pour celles, qui survivent dans la douleur. Sa Sainteté me charge enfin de vous faire part, que dans le cas où Elle pourrait vous faire chose agréable en ces tristes circonstances, votre Grandeur n'aurait qu'à l'exprimer en toute liberté. J'unis mes sentiments de profonde et cordiale sympathie, et je vous prie, Monseigneur, d'agréer mes sentiments très dévoués en Notre-Seigneur.

Rome, le 16 Juin 1909.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL.

II

AD PROSPERUM KELLER, PRAESIDEM CONSOCIATIONIS "SOCIÉTÉ GÉNÉRALE D'ÉDUCATION ET D'ENSEIGNEMENT,, IN GALLIA.

Monsieur le Président,

Le Saint-Père vous remercie de la noble lettre que vous Lui avez adressée, avec le compte-rendu de l'assemblée annuelle de la Société générale d'éducation et d'enseignement. Sa Sainteté, qui déjà s'était grandement réjouie en vous voyant appelé à succéder à votre illustre père dans la présidence de cette Société si méritante, n'a pu lire sans une profonde satisfaction le remarquable discours que vous avez prononcé en cette solennelle circonstance. Vos paroles en effet répondent complètement aux pensées et aux désirs du Souverain Pontife, qui est heureux

de leur donner sa pleine et entière approbation. Rien ne Lui paraît plus opportun et plus pratique que d'appeler tous les gens de bien à s'unir sur le terrain nettement catholique et religieux, conformément aux directions pontificales.

Ce programme d'action si clair et si fécond, que déjà votre vénéré Archevêque a encouragé en termes si éloquents et si autorisés, le Saint-Père souhaite qu'il soit adopté par tous les bons Français. C'est dans cette espérance, que Sa Sainteté vous accorde de tout cœur, monsieur le Président, ainsi qu'à tous les membres de la Société générale d'éducation et d'enseignement, sa plus affectueuse bénédiction.

Je profite bien volontiers de cette occasion pour vous exprimer, monsieur le Président, mes sentiments très dévoués en Notre-Seigneur.

Rome, le 19 Juin 1909.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

DE CHARACTERE HISTORICO TRIUM PRIORUM CAPITUM GENESEOS

I. Utrum varia systemata exegetica, quae ad excludendum sensum litteralem historicum trium priorum capitum libri Geneseos excogitata et scientiae fuco propugnata sunt, solido fundamento fulciantur?

Resp. *Negative.*

II. Utrum non obstantibus indole et forma historica libri Geneseos, peculiari trium priorum capitum inter se et cum sequentibus capitibus nexu, multiplici testimonio Scripturarum tum veteris tum novi Testamenti, unanimi fere sanctorum Patrum sententia ac traditionali sensu, quem, ab israëlitico etiam populo transmissum, semper tenuit Ecclesia, doceri possit, praedicta tria capita Geneseos continere non rerum vere gestarum narrationes, quae scilicet obiectivae realitati et historicae veritati respondeant; sed vel fabulosa ex veterum populorum mythologiis et cosmogoniis deprompta et ab auctore sacro, expurgato quovis polytheismi errore, doctrinae monotheisticae accommodata; vel allegorias et symbola, fundamento obiectivae realitatis destituta, sub historiae specie ad religiosas et philosophicas veritates inculcandas proposita; vel tandem legen-

das ex parte historicas et ex parte fictitias ad animorum instructionem et aedificationem libere compositas?

Resp. *Negative* ad utramque partem.

III. Utrum speciatim sensus litteralis historicus vocari in dubium possit, ubi agitur de factis in eisdem capitibus enarratis, quae christianae religionis fundamenta attingunt: uti sunt, inter caetera, rerum universarum creatio a Deo facta in initio temporis; peculiaris creatio hominis; formatio primae mulieris ex primo homine; generis humani unitas; originalis protoparentum felicitas in statu iustitiae, integritatis et immortalitatis; praeceptum a Deo homini datum ad eius obedientiam probandam; divini praecepti, diabolo sub serpentis specie suasore, transgressio; protoparentum deiectio ab illo primaevo innocentiae statu; nec non Reparatoris futuri promissio?

Resp. *Negative.*

IV. Utrum in interpretandis illis horum capitum locis, quos Patres et Doctores diverso modo intellexerunt, quin certi quippiam definitique tradiderint, liceat, salvo Ecclesiae iudicio servataque fidei analogia, eam quam quisque prudenter probaverit, sequi tuerique sententiam?

Resp. *Affirmative.*

V. Utrum omnia et singula, verba videlicet et phrases, quae in praedictis capitibus occurrunt, semper et necessario accipienda sint sensu proprio, ita ut ab eo discedere numquam liceat, etiam cum locutiones ipsae manifesto appareant improprie, seu metaphorice vel anthropomorphice, usurpatae, et sensum proprium vel ratio tenere prohibeat vel necessitas cogat dimittere?

Resp. *Negative.*

VI. Utrum, praesupposito litterali et historico sensu, nonnullorum locorum eorumdem capitum interpretatio allegorica et prophetica, praefulgente sanctorum Patrum et Ecclesiae ipsius exemplo, adhiberi sapienter et utiliter possit?

Resp. *Affirmative.*

VII. Utrum, cum in conscribendo primo Geneseos capite non fuerit sacri auctoris mens intimam adspectabilium rerum constitutionem ordinemque creationis completum scientifico more docere; sed potius suae genti tradere notitiam popularem, prout communis sermo per ea ferebat tempora, sensibus et captui hominum accommodatam, sit in horum interpretatione adamussim semperque investiganda scientifici sermonis proprietas?

Resp. *Negative.*

VIII. Utrum in illa sex dierum denominatione atque distinctione, de quibus in Geneseos capite primo, sumi possit vox *Yôm* (dies), sive sensu

proprio pro die naturali, sive sensu improprio pro quodam temporis spatio, deque huiusmodi quaestione libere inter exegetas disceptare liceat?

Resp. *Affirmative.*

Die autem 30 Iunii anni 1909, in audientia ambobus Rmis Consultoribus ab actis benigne concessa, Sanctissimus praedicta responsa rata habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae, die 30 Iunii 1909.

Fulcranus Vigouroux, P. S. S.
L. ✠ S. Laurentius Janssens, O. S. B.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE CONCISTORIALE

NOMINE

Il S. Padre, con decreto concistoriale da spedirsi per Bolla, si è degnato di promuovere:

27 Giugno 1909. — Mons. Giovanni Fiorentini, parroco in diocesi di Modigliana, alla sede cattedrale di *Tricarico.*

30 Giugno. — Mons. Giorgio Guglielmo Mundelein, Cancelliere della Curia di Brooklyn, alla chiesa titolare vescovile di *Lorima*, e ad Ausiliare del Vescovo di Brooklyn;

— Mons. Edmondo Michele Dunne, Cancelliere della Curia di Chicago, alla sede cattedrale di *Peoria*;

— Mons. Adolfo Turchi, Vicario generale dell'archidiocesi di Ancona, alla sede cattedrale di *Caiazzo;*

— Il Rev. D. Saturnino Peri, canonico della metropolitana di Cagliari, alla sede cattedrale di *Cotrone;*

— Il Rev. D. Salvatore Scanu, parroco nella diocesi di Bisarchio, alle sedi cattedrali unite di *S. Marco e Bisignano.*

3 Luglio 1909. — Mons. Giovanni Fedele Battaglia, già Vescovo di Coira, alle chiesa titolare arcivescovile di *Cizico.*

12 Luglio. — Il Rev. D. Luigi Fantozzi, della congregazione del prezioso Sangue, alla sede cattedrale di *Veroli;*

— Il Rev. D. Giustino Sanchini, arciprete parroco della Cattedrale di Rimini, alla sede cattedrale di *Città di Castello.*

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE ANTIPREPARATORIA

8 Giugno 1909. — Presso l'Emo e Rmo Sig. Card. Girolamo Gotti, Ponente, con l'intervento dei Rmi Prelati e Consultori teologi, si è tenuta la congregazione antipreparatoria dei SS. Riti, per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù del ven. servo di Dio, Antonio Maria Gianelli, vescovo di Bobbio, fondatore della congregazione delle Religiose, dette Figlie della Madonna dell'Orto.

CONGREGAZIONE PREPARATORIA

6 Luglio 1909. — Nel palazzo apostolico vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali, e col voto dei Rmi Prelati Officiali e dei Consultori teologi, si è tenuta la Congregazione nuova preparatoria per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù del ven. Francesco Maria Paolo Liebermann, fondatore della congregazione del S. Cuore di Maria.

S. PENITENZIERIA APOSTOLICA

NOMINA

Il S. Padre, con biglietto dell'Emo Cardinale Penitenziere Maggiore, si è degnato di nominare:

18 Giugno 1909. — Il Rev. P. Guglielmo Arendt, S. I., Teologo della sacra Penitenzieria.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve pontificio, si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

22 Giugno 1909. — Il Rev. D. Giuseppe Martinière, Vicario generale della diocesi di Dallas.

30 Giugno. — Mons. Paolo Dattola, Vicario capitolare dell'archidiocesi di Reggio Calabria.

Prelati domestici:

21 Giugno 1909. — Il Rev. D. Alessandro Giesswein, Canonico della Cattedrale di Giavarino;

— Il Rev. D. Giuseppe Pospisil, Canonico della Cattedrale di Brünn.

22 Giugno — Il Rev. D. Giuseppe Blum, Decano e rettore a Sherman in diocesi di Dallas;

— Il Rev. D. Luigi Granger, Decano a Marshêll nella medesima diocesi.

23 Giugno. — Mons. Mariano Ugolini, Sotto-archivista della S. Sede.

26 Giugno 1909. — Mons. Antonio Perathoner, Uditore della S. R. Rota per l'Austria-Ungheria;

— Il Rev. Can. Giuseppe Fogués y Cogollos, Segretario di camera e governo del vescovado di Coria;

— Il Rev. D. Giuseppe Maria Serio, Segretario del Consiglio centrale dell'Opera della S. Infanzia nell'archidiocesi di Napoli.

30 Giugno. — Mons. Giovanni Mac Carthy, Vicario foraneo, e rettore della chiesa di S. Giovanni B. in Fresno, diocesi di Monterey-Los-Angeles (California);

— Il Rev. D. Luigi Polanco, Canonico della Cattedrale di Lima;

— Il Rev. D. Giacomo Tovar, Canonico della medesima Cattedrale;

— Il Rev. D. Carlo Garcia Irigoyen, Canonico della medesima Cattedrale.

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

28 Giugno 1909. — S. E. Rma il Sig. Card. Ottavio Cagiano de Azevedo, Protettore dell'Istituto delle Suore Francescane della famiglia di Maria.

29 Giugno. — S. E. Rma il Sig. Card. Pietro Respighi, Protettore dell'Arciconfraternita dei SS. Angeli Custodi in Roma.

11 Giugno. — Il Rev. P. Leopoldo Fonck S. I., Professore di sacra Scrittura, Preside del pontificio Istituto Biblico.

28 Giugno. — Francesco Vagni, Segretario di seconda classe di Nunziatura, destinato all'Internunziatura del Chile.

ONORIFICENZE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve pontificio, si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

4 Luglio 1999. — A S. E. Galib Pacha, Ambasciatore straordinario di S. M. I. il Sultano presso la Santa Sede.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio magno:

26 Giugno 1909. — Al Sig. Alberto Fejo da Rocha, Visconte della Torre, Segretario generale degli affari ecclesiastici nel Portogallo.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro:

4 Luglio 1909. — A S. E. Emin Effendi, Inviato straordinario di S. M. I. il Sultano presso la Santa Sede.

La Commenda Piana:

30 Giugno 1909. — Al Sig. Conte Carlo du Laurent, dell'archidiocesi di Parigi.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro:

1 Luglio 1909. — Al Sig. Cav. Giuseppe Langeli.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio magno, classe civile:

22 Giugno 1909. — Al Sig. Sigismondo Nentwig, dell'archidiocesi di Vienna.

25 Giugno. — Al Sig. Alberto Arnoldo Giovanni Margry, Direttore della Gioventù cattolica di Rotterdam in diocesi di Haarlem.

26 Giugno. — Al Sig. Bertram C. A. Windle, Presidente del Collegio della Regina in diocesi di Cork (Irlanda).

30 Giugno. — Al Sig. Giovanni Tommaso Trumble, di Londra.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro:

1 Luglio 1909. — Al Sig. Alessandro Cremonesi, Consigliere della Società romana per gl'interessi cattolici.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

25 Giugno 1909. — Il Rev. D. Guglielmo J. White, Rettore della chiesa della Visitazione in Brooklyn;

— Il Rev. D. Edoardo J. M. Goldrick, Rettore della chiesa di S. Cecilia in Brooklyn;

— Il Rev. D. Pietro Pomares, Canonico della chiesa arcivescovile di Ancona.

Cameriere segreto di spada e cappa soprannumerario:

25 Giugno 1909. — Il Sig. Geraldo Marco Borden, dell'archidiocesi di New-York.

Camerieri d'onore in abito paonazzo:

25 Giugno 1909. — Il Rev. D. Edoardo Lancelle, dell'archidiocesi di Cambrai.

NECROLOGIO

21 Febbraio 1909. — Mons. Giovanni Lodovico Vey, Vicario Apostolico del Siam e Vescovo titolare di Gerasa.

26 Marzo 1909. — Mons. Giuseppe Adolfo Gandy, Arcivescovo di Pondichery.

12 Maggio 1909. — Mons. Domenico Marengo, Arcivescovo di Smirne.

3 Luglio 1909. — Mons. Rodesindo de La Lastra, Vescovo di Paranà.